

Kapitel **et**

“Bare slap af, og vær dig selv,” sagde min mor. Som om det var den letteste sag i verden. Det er det ikke. Aldrig nogensinde. Især ikke, når man er 15 år gammel og aldrig rigtig ved, hvilket sprog man skal tale under frokosten, eller hvilket navn man skal bruge, næste gang man afleverer et ekstra “projekt” i skolen for at få bonuspoint. Og det er slet ikke let, når ens kodenavn er *Kamæleonen*.

Og det gør det bestemt heller ikke lettere, at man går på spionskole. Men hvis du læser dette, må du jo være godkendt til sikkerhedsniveau fire, og så kender du jo alt til Gallagher-akademiet. Du ved, at det er et sted for særligt begavede unge kvinder, og at det faktisk *ikke* er en kostskole for rige piger. Og du ved, at selvom vi bor i det vildeste og største hus, og parken er utrolig velplejet, så er vi ikke forkælede snobtøser. Vi er spioner.

Men den dag i januar lod det til, at selv min mor (som jo er forstander på skolen) havde glemt noget vigtigt: Når man som os bruger hele livet på at lære fjorten forskellige sprog og ændre udseende blot ved at bruge en neglesaks og

lidt skocreme, så bliver det altså kun sværere at *slappe af og være sig selv*. Hun glemte, at vi Gallagher-piger er meget bedre til at være nogle helt andre end os selv. (Og vi har mange falske id-kort som bevismateriale.)

Min mor lagde armen om mig og hviskede: “Det skal nok gå, min skat.” Så førte hun mig gennem flokken af folk på shopping i Pentagon-centeret. Overvågningskameraerne opfangede hver eneste bevægelse, vi gjorde, men alligevel blev min mor bare ved med at sige: “Det er helt fint, skat. Det er ren rutine. Det er helt almindeligt, bare tag det roligt.”

Men *almindelig* var ikke et ord, man havde brugt om mig, siden jeg som 4-årig kom til at knække adgangskoden til det hemmelige projekt, min far havde arbejdet på i Singapore.

Almindelige piger ville sikkert elske at tage ud og shoppe for deres julegavepenge sammen med deres mor. Almindelige piger bliver ikke kaldt til Washington på den sidste dag i deres juleferie. Og almindelige piger plejer ikke at få åndenød, bare fordi deres mor hiver et par jeans ned fra hylden og siger til ekspedienten: “Min datter vil gerne prøve dem her.”

Og jeg følte mig virkelig alt andet end almindelig, da ekspedienten så mig i øjnene, som om hun ledte efter et eller andet tegn. “Har du prøvet dem her fra Milano?” spurgte hun. “De europæiske modeller sidder bare helt utrolig godt.”

Jeg kiggede på, mens min mor mærkede på bukserne. “Jeg havde engang sådan et par, men de blev ødelagt på renseriet.”

Ekspedienten pegede ned ad en smal gang. “Omklæd-

ningsrum nummer syv burde være ledigt.” Hun fortsatte sit arbejde, som om det var det naturligste i verden, men vendte sig alligevel lige om og hviskede: “Held og lykke.”

Jeg vidste, at jeg ville få brug for det.

Vi gik hen ad den lange gang, og da vi var kommet ind i omklædningsrummet, lukkede min mor døren. Vores blikke mødtes i spejlet, og hun sagde: “Er du klar?”

Og så gjorde jeg det, vi Gallagher-piger er bedst til: Jeg løj.

“Selvfølgelig.”

Vi pressede hænderne mod spejlet, der straks blev varmere.

“Du skal nok klare det, jeg ved det,” sagde mor, som om det ikke ville blive svært eller det mindste forfærdeligt for mig nu at skulle være mig selv. Som om jeg ikke hele livet havde ønsket mig at være *hende*.

Så begyndte jorden under vores fødder at skælve.

Væggene kørte op, mens gulvet sank ned. Lyset blinkede og blændede mig, og helt svimmel rakte jeg ud efter min mors arm.

“Det er bare en kropsscanning,” sagde hun. “Tag det roligt.” Og mens elevatoren med lynets hast fortsatte dybere og dybere ned under byen, mærkede jeg den varme luft bølge imod mig. Det var, som om nogen havde tændt for verdens største hårtørrer.

“Biokemisk scanning,” sagde min mor.

Det føltes, som om tiden gik i stå. Men jeg havde jo lært, hvordan jeg skulle tælle sekunderne. Et minut. To minutter ...

“Vi er der næsten nu,” sagde mor. Så gled vi ned gennem den tynde laserstråle, der scannede vores pupiller, og to sekunder efter blinkede lyset orange, og elevatoren stoppede. Dørene gik op.

Jeg stod bare og kiggede måbende.

Et enormt rum havde åbnet sig foran os. Der var sorte og hvide fliser på gulvet. Det var som et skakbræt i størrelse. I hver ende af lokalet var der en vindeltrappe. Trapperne snoede sig omkring 12 meter op til anden sal. På den blanke granitvæg hang CIA's logo i sølv, og under det hang det motto, jeg kendte så godt, at jeg kunne gentage det i søvne:

Og I skal kende sandheden, og sandheden vil gøre jer frie.

Vi gik ind i rummet. Jeg vendte mig om og kunne se, at der var en hel del elevatorer ved siden af den, vi var kommet ned med. Over den, vi havde taget, stod der med store metalbogstaver: DAMETØJSAFDELINGEN, INDKØBS-CENTERET. Til højre var der en elevator med overskriften HERRETOILETTET, ROSLYN METROSTATION.

På en skærm over vores elevator kunne man læse min mors navn: RACHEL MORGAN, UDVIKLINGS-AFDELINGEN. Og jeg så hurtigt på min mor, da skærmen skiftede til CAMERON MORGAN, TIDSBEGRÆNSET GÆST. Mig.

Det dingede igen, og over elevatoren med overskriften SANKT SEBASTIAN KIRKE stod der pludselig DAVID DUNCAN, AFDELINGEN FOR FJERNELSE AF KARAKTERTRÆK. Og ved det *ding* gik jeg helt bananas.

Jeg mener det virkelig. Det var ikke sådan “åh gud, jeg befinder mig et sted, der har tre gange så høj sikkerhed som Det Hvide Hus”-bananas. Det var mere “det her er nok det sejeste, jeg har oplevet”-bananas, for selvom jeg havde gået på skolen i tre et halvt år, så var det alligevel lykkedes mig næsten at glemme, hvorfor vi var her.

“Kom, min skat,” sagde min mor. Hun tog mig i hånden, og vi skræede over rummet, der altså var en ankomsthal. Folk gik op og ned ad trappen. De sludrede med aviser under armen og papkaffekopper i hænderne. Det virkede nærmest ... normalt. Men da min mor gik over til en vagt, så jeg, at han manglede halvdelen af sin næse og det ene øre, og jeg tænkte igen på, at *normalt* godt nok er ret relativt, når man er Gallagher-pige.

“Velkommen, de damer,” sagde vagten. “Læg venligst håndfladerne her.” Han pegede på den blanke disk foran sig. Og så snart vi rørte disken, kunne jeg mærke varmen fra scanneren, der aflæste vores fingeraftryk. Et sted gik en printer i gang, og vagten lænede sig frem og fiskede to navneskilte frem.

“Jamen goddag, Rachel Morgan” sagde han. Han så på min mor, som om hun ikke havde stået foran ham i snart et minut nu. “Velkommen tilbage! Så må det her være lille ...” Han kneb øjnene sammen og forsøgte at læse, hvad der stod på navneskiltet.

“Det er min datter, Cameron,” sagde min mor.

“Ja, det er klart! Hun ligner dig på en prik.” Og med det beviste han virkelig, at hvad det end var, han havde været ude for med den næse, så havde det også påvirket hans syn.

For Rachel Morgan bliver altid beskrevet som “ualmindelig smuk”, mens jeg bare går for at være “almindelig”. “Tag det her på, unge dame,” sagde vagten og rakte mig navneskiltet. “Og pas godt på det. Der er en springssender og et halvt milligram C-4-sprængstof i. Det sprænger i luften, hvis du forsøger at tage det af eller trænge ind på forbudt område”. Han så mig i øjnene. “Og det dør man jo af.”

Jeg sank en klump. Jeg forstod pludselig, hvorfor jeg ikke havde været med min mor og far på arbejde ligesom børn, hvis forældre ikke er ... hemmelige topagenter.

“Okay,” hviskede jeg. Lidt rystet tog jeg imod navneskiltet. Så bankede han hårdt i disken, og, superspion eller ej, så fik jeg et chok.

“Ha!” udbrød han og lænede sig over mod min mor. “Gallagher-pigerne er mere autoritetstro nu, end de var i min tid, Rachel,” drillede han og blinkede så til mig. “Spionhumor.”

Hmm. Helt personlig var jeg ikke så vild med hans såkaldte “humor”. Men min mor smilede til ham og tog mig i armen. “Kom, smukke, du må ikke komme for sent.”

Hun fulgte mig ned ad en gang. Det så ud, som om den var oplyst af solskin, og jeg kunne næsten ikke fatte, at vi befandt os under jorden. Det blændende lys ramte de grå vægge. Det mindede mig om den første underjordiske etage på skolen ... som mindede mig om timerne i Hemmelige missioner ... som så mindede mig om min eksamen før jul ... som så mindede mig om ...

Josh.

Vi gik forbi *Afdeling for borgerkrige*, men vi sænkede ikke farten. Og selvom de to kvindelige agenter, der stod

uden for *Afdelingen for dækhistorie og forklædning*, vinkede venindeagtigt til min mor, stoppede vi ikke. Vi havde ikke tid til småsnak.

Faktisk gik vi bare endnu hurtigere. Vi gik dybere og dybere ind i det, der virkelig må siges at være hemmelighedernes labyrint, indtil gangen delte sig, og vi pludselig skulle vælge mellem at gå til venstre mod *Afdeling for sabotage og eksplosioner camoufleret som ulykker* eller til højre mod *Afdeling for udvikling af agentbaseret spionage*. Selvom der stod FLAMMEAFVISENDE HELDRAGTER PÅKRÆVET VED FÆRDSEL I DETTE OMRÅDE ved gangen til venstre, så ville jeg meget hellere være gået i den retning. Eller være gået tilbage til elevatoren og kørt op i indkøbscenteret. Alle andre steder end dér, hvor jeg nu blev nødt til at gå hen. For selvom sandheden kan gøre én fri, så betyder det ikke, at det ikke bliver vanskeligt.

“Jeg hedder Cammie.”

“Dit fulde navn, tak,” sagde manden foran løgnetektoren, som om han ikke kunne se, at jeg havde (det tilsyneladende ikke-sprængfarlige) navneskilt på.

Jeg tænkte på min mors kloge ord og trak vejret dybt. “Cameron Ann Morgan.”

Rummet, jeg sad i, var anonymt og helt tomt, bortset fra et stålbord, to stole og et stort spejl med envejsglas. Jeg var sikkert ikke den første Gallagher-pige, der havde siddet dér. Evalueringer er jo netop en fast ingrediens i en hemmelig mission. Alligevel vred jeg mig lidt på den hårde metalstol. Jeg ved ikke hvorfor, måske fordi det var koldt derinde, måske fordi jeg var nervøs. Eller måske fordi jeg på en eller

anden måde havde rodet mig ud i en trussekrise. Noget, der seriøst mindede om en selvudløst olferter. (Mental note: Man må kunne benytte olferter til afhøringer! Må udvikle teori omkring dette.) Men der var ingen grund til at være så nervøs, for manden med stålbrillerne bemærkede ikke min nervøsitet. Han havde alt for travlt med at trykke på knapper og dreje på håndtag for at finde ud af, hvordan min stemme lød, når jeg talte sandt.

“Gallagher-akademiet underviser ikke i forhørsmetoder før tredje år på overbygningen,” sagde jeg. Han mumlede bare: “Hmm.”

“Og jeg går på andet år, så du behøver ikke være bekymret for, at resultaterne bliver underlige eller noget. Jeg er slet ikke uimodtagelig for jeres metoder.” *Ikke endnu.*

“Rart at vide,” mumlede han. Han fjernede ikke blikket fra skærmene et eneste sekund.

“Jeg ved godt, det bare er ren rutine, så ... du spørger bare,” sagde jeg. Jeg var kommet ud i noget værre pludren og kunne ikke rigtig holde op igen. “Jeg mener det,” plaprede jeg. “Lige gyldigt hvad du skal vide, så...”

“Går du på Gallagher-akademiet for særligt begavede unge kvinder?” spurgte han pludselig. Og af uvisse årsager kom jeg til lidt for mistroisk at sige: “Æhm... ja?”

Som om det var et fupspørgsmål eller noget.

“Har du nogensinde haft faget Hemmelige missioner?”

“Ja,” svarede jeg straks og mærkede, hvordan min selvtillid eller måske bare min erfaring begyndte at vende tilbage til mig.

“Har undervisningen i Hemmelige missioner nogensinde ført dig til Roseville i Virginia?” Og selv dernede i

det kliniske og anonyme rum dybt under Washington kunne jeg tydeligt fornemme den varme, fugtige septemberaften sidste år. Jeg kunne næsten høre bandet og smage de gode hotdogs. Og det rumlede i min mave, da jeg svarede bekræftende på det spørgsmål.

Detektormanden tog notater og så på skærmene foran sig. “Var det første gang, du iagttog Emnet?” Og det er så det irriterende ved at være en forelsket spion: Ens kæreste kaldes ikke ved sit navn. Folk som Detektormanden ville aldrig bare kalde Josh for ... Josh. Han ville altid blive kaldt *Emnet*. *En person af interesse*. Og når de omtalte ham så anonymt, forsvandt han fra mig. Så var han bare *Emnet*. Og ikke... Josh.

Så jeg sagde: “Ja”. Og jeg måtte virkelig anstrenge mig for at styre min stemme, så den ikke knækkede over.

“Og dér udnyttede du din træning og dine privilegier som spion til at opbygge et forhold til Emnet?”

“Ej, altså, når du siger det på den måde, så...”

“Ja eller nej, frøken?”

“Ja!” (Og her vil jeg godt lige påpege, at det ikke er så slemt, som det lyder. Man skal for eksempel ikke have en ransagningskendelse for at rode i en anden persons skrald. Seriøst, når skraldespanden står ude på fortovet, så er det totalt lovligt. Du kan selv tjekke det.) Men af en eller anden grund havde jeg på fornemmelsen, at *Afdelingen for udvikling af agentbaseret spionage* nok var mere interesseret i det, der skete efter skraldeepisoden. Så jeg var forberedt, da detektormanden stillede næste spørgsmål. “Fulgte Emnet efter dig til din eksamen i Hemmelige missioner?”

Jeg tænkte selvfølgelig på det øjeblik, hvor Josh med en gaffeltruck væltede muren ind til den forladte lagerbygning, hvor jeg var i gang med min eksamen. For at "redde" mig. Jeg tog en dyb indånding: "Ja."

"Og fik Emnet glemme-te, så han ikke længere kan huske, hvad der skete den aften?"

Det lød så mærkelig enkelt og ligetil, når han sagde det. Sort-hvidt. Ingen nuancer. Ja, min mor havde givet ham glemme-teen, der jo kan slette nogle timer i en persons hukommelse. Så at sige give en frisk start. Men en frisk start er ret sjælden, især i en spions liv. Så jeg plagede ikke for 117. gang mig selv med tanken om, hvad han mon ville kunne huske fra den aften. Eller rettere sagt, hvad han ville kunne huske om mig. Jeg nægtede at pine mig selv med svarene, mens jeg sad dér. For jeg vidste, at en sort-hvid udgave af verden jo ikke findes. Jeg vidste alt for godt, at mit liv altid ville være en gråzone.

Så jeg nikkede og mumlede: "Ja." Jeg blev jo nødt til at svare.

Han noterede lidt mere. Tastede lidt. "Står du nu på nogen måde i forbindelse med Emnet?"

"Nej!" fløj det ud af mig. Og det var i hvert fald sandt. Jeg havde ikke set Josh siden. Jeg havde ikke talt med ham. Jeg havde ikke engang hacket mig ind i hans e-mail i juleferien, hvilket alt sammen viste sig at være utrolig heldigt i forhold til den samtale, jeg befandt mig i lige nu. (Okay. Jeg havde også tilbragt to uger i Nebraska hos min farmor og farfar, og de har ikke ligefrem universets hurtigste internetforbindelse ...)

Nu så manden med stålbrillerne mig lige i øjnene. "Og

har du tænkt dig nogensinde at genoptage kontakten med Emnet, selvom det er strengt forbudt?"

Ja. Så kom det. Det spørgsmål, jeg selv havde spekuleret som en sindssyg over i flere uger. Og her sad jeg så, Kamæleonen Cammie, Gallagher-pigen, der nær havde afsløret det mest hemmelige søsterskab i spionagens historie. På grund af en dreng.

"Frøken Morgan," sagde detektormanden utålmodigt. "Vil du genoptage kontakten til Emnet?"

"Nej," sagde jeg stille. Og kastede et blik over på skærmene. For selv at se, om jeg løj.

Kapitel **t**o

Hvis du nogensinde har været til missionsevaluering hos CIA, så ved du sikkert alt om, hvordan jeg havde det, da jeg to timer senere sad på bagsædet af limousinen. Jeg så byen blive til forstæder, og forstæder blive til kragerne venderland. De snuskede, beskidte snedriver blev til én stor, smuk hvid dyne, der lå over markerne og ligesom lovede en ren og ny begyndelse. En frisk start.

Og jeg var færdig med at lyve (altså ikke i forbindelse med officielle missioner selvfølgelig). Og med at have små listige projekter (altså bortset fra på hemmelige missioner). Nu ville jeg være ... normal! (Eller ... så normal, som en elev på en spionskole nu kan blive.)

Jeg havde tænkt mig at være ... mig selv.

Jeg så på min mor. Jeg gentog for mig selv, at jeg havde lovet aldrig nogensinde at lade en dreng komme mellem mig og min familie igen. Eller mellem mig og mine venner eller mellem mig og de sager, der berører rigets sikkerhed.

Pludselig gik det op for mig, at hun faktisk ikke rigtig havde sagt noget, siden vi kørte ud af Washington. "Det

klarede jeg da meget godt. Eller hvad?" spurgte jeg. Jeg var helt ærligt nervøs for svaret.

"Selvfølgelig, min skat. Du klarede det helt fantastisk."

Og altså, det er ikke for at lyde indbildsk eller noget, men det vidste jeg på en måde godt, fordi A) Jeg klarer mig altid godt til eksamen, og B) Folk, der dumper til en løgnetektortest, får normalt ikke lov til at forlade tophemmelige lokaler for at blive kørt tilbage til deres spionskole.

Jeg kom i tanke om spejlet med envejsglasset.

"Du fik lov til at se på, ikke?" spurgte jeg. Jeg regnede helt sikkert med, hun ville sige: "*Du var virkelig god, søde,*" eller: "*Du må hellere få nogle bonuspoint for det,*" eller: "*Husk nu, at vejrtrækningen er afgørende, når man sidder over for en maskine som SuperSandhed XM3000.*" Men nej. Hun sagde ikke nogen af delene.

I stedet lagde hun sin hånd på min og sagde: "Desværre, Cam. Jeg havde nogle ting, jeg lige skulle ordne."

Ting? Hvad mente hun med ting? Min mor var gået glip af mit første officielle regeringsforhør på grund af ... *nogle ting?*

Jeg kunne godt have spurgt ind til det og forlangt en forklaring. For, helt ærligt, hvordan kunne hun finde på at forspilde chancen for at overvære en så vigtig milepæl i en ung spions liv? Og så endda hendes datters. Men jeg ved jo, at når min mor siger *nogle ting*, så har det oftest noget med national sikkerhed, falske pas (og af og til også med et parti plutonium) at gøre. Så derfor sagde jeg bare: "Nå. Okay." Og jeg ved godt, at jeg ikke burde føle mig såret. Men det gjorde jeg altså alligevel.

Vi kørte videre i tavshed. Vi kom til den høje mur, der omkranser Gallagher-akademiets område. Vores hjem.

Limousinen sænkede farten og stoppede bag den lange række af næsten ens biler, der plejer at fragte os tilbage til skolen efter ferierne. Alle bilerne havde chauffører. Det er over hundrede år siden, at Gillian Gallagher besluttede at gøre sin families ejendom til en elitekostskole. Men selv efter alle de år, hvor der er blevet uddannet særligt begavede unge kvinder på stedet, er der ingen i Roseville, der har den ringeste anelse om, hvor særlige akademiets elever i virkeligheden er.

Ikke engang min ekskæreste vidste noget.

“*Jeg vil vide alt!*” var der nogen, der råbte, i samme sekund jeg åbnede bildøren. Den hvide sne reflekterede sollyset, og det blændede mig, inden jeg kunne nå at fokusere ordentligt på min bedste venindes ansigt.

Bex’ karamelfarvede øjne stirrede på mig. Hendes brune hud glødede. Som sædvanlig lignede hun en eller anden ægyptisk gudinde. “Var det for vildt?”

Hun gik lidt til side, da jeg trådte ud af bilen, men hun fortsatte bare sin talestrøm, for ... tjah ... Bex *har* simpelt hen ikke en *pause-knap*. Hun har *play*, *spol frem* og af og til en *spol tilbage-knap*. Men Rebecca Baxter var heller ikke blevet den første ikke-amerikanske Gallagher-pige ved at sidde stille.

“Blev du gennemheglet, eller hvad?” spurgte hun med store øjne. Og hendes oprindelige accent blev ret tydelig, da hun spurgte: “Blev du tortureret?”

Selvfølgelig blev jeg ikke det. Men inden jeg kunne nå at sige noget, udbrød hun: “Det var garanteret sejt!”

De fleste små piger i England drømmer om at blive gift med en prins. Men da Bex var lille, drømte hun ikke om andet end at få James Bond ned med nakken og overtage hans kodenavn.

Min mor kom gående rundt om bilen. “Goddag, Rebecca. Jeg går ud fra, du havde en god tur fra lufthavnen?” Og selvom solen strålede omkring os, var det, som om der gled en sky over Bex ansigt.

“Ja, forstander,” svarede hun. Hun hev en af mine tasker op af det åbne bagagerum. “Og tak igen, fordi jeg måtte være sammen med jer i juleferien.”

De fleste ville nok ikke lægge mærke til, at hendes stemme ændrede sig en lille smule, eller at hendes smil blev skrøbeligt. Men jeg vidste, hvordan det var ikke at ane, hvilken del af verden ens forældre befandt sig i, eller hvornår man ville komme til at se dem igen. Eller *om* man overhovedet ville komme til at se dem igen. Min mor stod lige ved siden af mig, men det eneste, Bex havde, var en krypteret besked, hvor der stod, at hendes forældre var udsendt af den engelske efterretningstjeneste på en mission i samarbejde med CIA. Og at de desværre ikke rigtig kunne komme hjem til jul.

Mor krammede Bex og hviskede: “Du er altid velkommen hos os, søde Bex.” Bex havde nogle gange begge sine forældre, og jeg havde den ene af mine forældre hele tiden. Men i det øjeblik virkede ingen af os særlig lykkelige for vores situation. Det er bare aldrig helt perfekt med forældre.

Vi stod lidt uden at sige noget. Vi så bare efter min mor. Jeg kunne have spurgt til Bex’ forældre, og hun kunne have sagt noget om min far. Men i stedet vendte jeg mig bare om

mod hende og sagde: “Jeg mødte hende, der aflyttede øst-tyske ambassade i 1962.”

Og mere skulle der ikke til for at få hende til at smile. Vi gik hen mod hovedindgangen og videre op ad den store trappe. Og vi var nået halvvejs op på værelset, da nogen ... eller snarere *noget* pludselig stoppede os.

“De damer!” råbte Patricia Buckingham, lige da jeg var ved at åbne døren til østfløjen, som er den hurtigste vej til vores værelse. Jeg forsøgte at dreje håndtaget, men jeg kunne ikke rokke det. Mærkeligt.

“Ej ...” sagde jeg og trykkede til. “Håndtaget sidder fast!”

“Det sidder ikke fast, de damer,” råbte Buckingham igen. Hendes engelske accent overdøvede blidt den sædvanlige larm. “Døren er låst,” sagde hun selvfølgelig. Som om det var helt almindeligt, at dørene på Gallagher-akademiet var aflåste. Hvilket det *ikke* var. Overhovedet. Altså, man skal bruge koder til en del af dørene, og nogle steder bliver éns pupil scannet, men dørene er aldrig bare ... låste. (Og det ville også være ret lige meget med låse og nøgler, for på biblioteket er der en hel hylde med kategorien *Om åbning af og fusk med låse.*)

“Sikkerhedsafdelingen har desværre brugt juleferien på at rette op på en del ... skal vi kalde dem *huller* i vores sikkerhedssystemer,” sagde hun. Hun så på mig, sådan ud over brillekanten. Jeg fik dårlig samvittighed med det samme. “Og de fandt ud af, at østfløjen er blevet forurenset af giftige dampe fra kemilaboratoriet. Derfor er der ingen adgang i øjeblikket. I bliver nødt til at finde en anden vej op på jeres værelse.”

Tjah. Efter tre et halv års intensiv udforskning af hver eneste kvadratmeter på skolen vidste jeg bedre end nogen anden, at der var andre veje op til værelset (og nogle af dem kræver gode sko, en stjerneskruetrækker og 20 meter lange klatrereb). Men inden jeg kunne nå at nævne nogen af dem, vendte Buckinham sig igen om mod os. “Og, søde Cameron. Jeg håber ikke, at jeres nye rute indeholder genveje bag vægge eller den slags.” Alt det dér med en frisk begyndelse ville nok blive lidt sværere, end jeg havde regnet med.

Bex og jeg gik over mod bagtrappen, hvor Courtney Bauer stod og pralede med de støvler, hun havde fået til Hanukkah-festen. Vi fortsatte forbi 2. års-elevernes opholdsrum, hvor Kim Lee var i gang med at demonstrere den videreudvikling af Proadsky-stillingen, som hun havde udviklet i juleferien. Mens vi gik, så vi piger i alle størrelser, former og farver, og for hvert skridt, jeg tog, følte jeg mig mere og mere hjemme.

Da jeg endelig åbnede døren til vores værelse og var halvvejs gennem den vanskelige “kaste sin gigakuffert op på sengen”-øvelse, var der pludselig nogen, der holdt om mig bagfra.

“Åh gud!” udbrød Liz. “Jeg har bare været SÅ bekymret!”

Min kuffert landede oven på min storetå. Men jeg kunne ikke skribe af smerte, for Liz krammede mig virkelig hårdt, og selvom hun er en lille spirrevip, kan hun altså godt klemme til.

“Bex sagde, du skulle til forhør!” udbrød Liz. “Hun sagde, at det var *tophemmeligt!*”

Æh. Ja. Selvfølgelig. Stort set alt, hvad vi foretager os, er jo tophemmeligt. Men det er åbenbart aldrig helt gået op for Liz. For i modsætning til mig og Bex og måske halvfjerds procent af vores klassekammerater så kører hendes forældre rundt i en Volvo, er aktive i den lokale idrætsforening og har aldrig skullet slå et andet menneske ihjel ved hjælp af et sammenrullet dameblad. (Ikke at der er nogen, der kan bevise, at min mor rent faktisk har gjort det. Det er vistnok bare et rygte. Vistnok...)

“Det er okay, Liz,” sagde jeg og vristede mig løs. “Det var bare en evaluering. Ren rutine.”

“Hmm ...” sagde Liz. “Vil det sige, at du ikke har fået ballade?” Hun tog en kæmpebog op. “For i *Spionagehåndbogen* står der klart og tydeligt, at agenter under uddannelse kan risikere at blive placeret i midlertidig ...”

“Liz ...” afbrød Bex hende, “vil du ikke godt love mig, at du ikke har brugt hele morgenen på at lære den bog udenad?!”

Liz gik straks i forsvar. “Jeg har ikke lært den udenad! Jeg ... øh, jeg læste den bare.” (Men når man har fotografisk hukommelse, er det stort set det samme, men det sagde jeg ikke.)

Længere nede ad gangen kunne jeg høre Eva Alvarez. Hun var travlt optaget af at fortælle om, hvor vidunderligt det er at være i Buenos Aires nytårsaften. Et par førsteårselever gik hurtigt forbi vores dør, fordybet i en diskussion om, hvem der ville være den bedste Gallagher-pige: Buffy eller Veronica Mars (en diskussion, der kun blev mere interessant af, at den foregik på farsi).

Solen strålede ind gennem vinduerne. Den glimrede i

sneen udenfor. Det var et helt nyt år, og alle mine bedste veninder var der. Alt var præcis, som det skulle være.

En halv time senere havde jeg fået min skoleuniform på og var på vej ned ad den store trappe. På vej ned til den store sal sammen med alle de andre. Eller... stort set alle de andre.

“Hvor er Macey?”

“Hun er allerede kommet,” sagde Liz. Men det vidste jeg godt. Det var trods alt umuligt at overse Maceys skab, der bugnede af designertøj og hendes helt ufattelig mange og ufattelig dyre skønhedsprodukter, og det var tydeligt, at nogen havde sovet i hendes seng.

Sidst jeg havde set vores værelses fjerde beboer, havde hun været i gang med at pakke til tre ugers ferie i de schweiziske alper. Her skulle hun være sammen med sin politikerfar, sin kosmetikdynasti-mor og en eller anden berømt tv-kok. Macey McHenry var altid vendt tilbage efter ferierne. Og nu var hun pist væk.

Bex så sig også omkring. Hun spejdede hen hovederne på nogle 8. klasses-roller, der gik foran os. “Hun sagde, hun havde noget, hun skulle læse på biblioteket, men det er flere timer siden. Jeg troede, hun ville komme herved, men ...” Hun sagde ikke mere.

“I kan bare gå i gang,” sagde jeg og begyndte at gå væk fra dem. “Jeg finder hende.”

Jeg åbnede de tunge, massive trædøre ind til biblioteket og trådte ind i det imponerende lokale. Bogreoler, så langt øjet rakte. Bløde læderlænestole og gamle egetræsborde og en blussende pejs. Og dér, lige midt i det hele, sad Macey

McHenry. Hendes kind lå oven på det nyeste nummer af "Nyt om molekylær biologi". Hun havde pink striber fra en overstregningstusch i hele hovedet, og fra mundvigen løb lidt spyt ned på bordet.

"Macey?" hviskede jeg og rakte forsigtigt hånden frem for at vække hende.

"Hvad? Hvad sker der ...? Cammie?" Hun rettede sig op og glippede forvirret med øjnene. "Hvad er klokken?" udbrød hun og fløj op. I samme bevægelse væltede hun en stak huskekort ned på gulvet.

Jeg bøjede mig ned for at hjælpe med at samle dem op. "Velkomstmiddagen er lige ved at gå i gang. Kommer du med?"

"Fedt nok," sagde hun i et tonefald, der langt fra lød begejstret.

Hendes blanke hår var uglet, og hun så ret søvning ud. Og selvom jeg godt vidste, det var dumt, så kom jeg alligevel til at sige: "Nå, men havde du en god juleferie?"

Hun gav mig dræberblikket (som rent faktisk snart kan dræbe folk. Hvis altså professor Fibs får færdigudviklet sin dræberbliksteknologi).

"Ja, ja," sagde Macey og pustede en hårlok væk fra sit smukke ansigt. Hun lagde det sidste huskekort i stakken. "Indtil mine forældre så mine karakterer, gik det meget godt."

"Jamen du får da totalt gode karakterer! Du har klaret dig igennem næsten et helt års pensum på kun et halvt år. Og du fik ..."

"Netop. Fire 12-taller og tre 10-taller," afbrød Macey mig.

"Det behøver du ikke fortælle mig, vel?!" sagde jeg. For det var trods alt mig, der havde lært Macey alt, hvad jeg vidste om makroøkonomi, molekylær biologi og høflighedsfraser på swahili.

"Og ifølge *senatoren*," sagde Macey og holdt altså stadig sit uudtalte løfte om aldrig at kalde sin far ved navn. "Så er det fuldstændig usandsynligt, at jeg skulle kunne få fire 12-taller og tre 10-taller. Så det kan kun betyde, at jeg snyder."

"Jamen ..." Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige. "Jamen ... Gallagher-piger snyder jo ikke!" Og det passer. Ikke for at lyde alt for melodramatisk, men altså, en Gallagher-piges rigtige karakterer består ikke af tal ... de består af evnen til at håndtere liv eller død. Men det vidste senator McHenry ikke. Jeg så på den smukke, unge pige, der var droppet ud af alle skoler på østkysten, og som nu fik 10-taller og 12-taller på en spionskole. Og det gik op for mig, at der er mange ting, senatoren ikke ved. Endda om sin egen datter.

Vi var helt alene på biblioteket. Men alligevel sænkede jeg stemmen. "Måske skulle du sige det til min mor, Macey. Så kan hun ringe til din far. Og så kan vi..."

"Glem det!" afbrød Macey mig, som om jeg aldrig lod hende gøre noget sjovt. "For jeg har allerede en plan."

Vi var nået hen til dørene, da jeg stoppede op. Jeg ventede på fortsættelsen. "Og hvad er så det for en plan?"

"At læse lektier." Macey hævdede det ene af sine perfekt plukkede øjenbryn. "Næste gang vil jeg ikke have andet end 12-taller." Og så smilede hun et lumsk smil, der tydede på, at hun efter 16 års øvelse endelig havde fundet den ultimative måde at gøre oprør mod sine forældre.

Jeg hørte stemmer ude på gangen, hvilket var ret mærkeligt, for alle elever på Gallagher-akademiet burde sidde nede i den store sal nu. Af en eller anden grund stivnede vi. Vi ventede. Og selvom der var en tyk, fed egetræsdør mellem os og dem, kunne jeg tydeligt høre min mors stemme. "Nej. Cammie ved ikke noget om det."

Godt så. Som spion (og pige) er der mange sætninger, der kan få én til at lytte godt efter. Og sætningen "*Nej, Cammie ved ikke noget om det,*" er helt klart med på hitlisten!

Så jeg lænede mig ind mod døren. Maceys gjorde store øjne og hviskede: "Hvad er det, du ikke ved?"

"Aner hun overhovedet ikke uråd?" hørte jeg hr. Solomon, min ret lækre lærer i Hemmelige missioner, spørge.

"Hvad er det, du ikke aner noget om?" hviskede Macey.

Og det var jo præcis det, der var problemet. Jeg anede ikke noget, jeg vidste ikke noget, men det kunne jeg ikke stå dér og hviske til Macey, for i samme øjeblik sagde min mor: "Nej. Hun var til evaluering af missionen på det tidspunkt."

Jeg tænkte på, hvor tavs min mor havde været under hele vores lange køretur hjem fra Washington. Jeg tænkte på hendes blik, der havde været fæstnet på de frosthvide marker, da hun fortalte mig, at hun ikke havde set afhøringen. Og hun havde jo sagt, at der havde været *nogle ting*, der kom i vejen!

"Vi kan ikke fortælle hende det, Joe," sagde mor. "Vi kan ikke fortælle det til nogen. Ikke før vi er tvunget til det."

"Så vi kan ikke sige noget om Tjørnekrat?"

"Vi siger ikke noget som helst." Og så sukkede min mor. "Jeg vil bare gerne have, at det hele er så normalt som muligt så længe som muligt."

Jeg så på Macey. *Normalt* havde lige fået en helt ny betydning.

Da de var gået, sneg vi os tilbage til den store sal og indtog vores pladser ved 2. års-elevernes stambord. Min mor sad allerede på sin plads ved lærerbordet. Jeg vidste, at Liz hviskede: "Hvorfor tog det så lang tid?" da vi satte os ned. Men ud over det var jeg ikke sikker på noget som helst. For hvis sandheden skal frem, så havde jeg lidt svært ved at høre. Og ved at snakke. Og ved at gå.

Alle mødre har deres hemmeligheder (og min har flere end de fleste). Og selvom jeg altid har vidst, at der er en hel masse ting, min mor ikke må fortælle mig, så var det aldrig før gået op for mig, at der kunne være noget, hun *skjulte* for mig. Det lyder måske ikke, som om der er den store forskel. Men det er der.

Min mor gik op på talerstolen. Hun stod stille et øjeblik, og så kiggede hun ud over de hundrede Gallagher-piger, der sad klar til det nye år.

"Velkommen tilbage til jer alle sammen. Jeg håber, I havde en vidunderlig ferie," sagde hun.

"Cammie?" hviskede Bex. Hun så først indgående på mig, derefter på Macey.

"Hvad er det, der sker for jer to lige nu?"

Inden jeg kunne nå svare, fortsatte min mor. "Jeg vil gerne afsløre en utrolig spændende ting. Nemlig, at vi

tilbyder et nyt fag dette semester. Buckingham vil undervise i Spionagens historie.” Et hurtigt bifald fyldte den store sal, da Buckingham løftede hånden.

“Og der er også en anden nyhed,” sagde min mor langsomt. “Som mange af jer sikkert har bemærket, så er østfløjen indtil videre aflåst. Det skyldes, at afdelingen er blevet forurennet af giftige dampe fra laboratorierne.”

“Cammie?” sagde Liz og møvede sig lidt tættere på mig. “Du kunne godt ligne en, der er lige ved at ... kaste op.”

Og jeg *følte* mig virkelig som en, der skulle kaste op.

“Men først og fremmest,” sagde min mor. “Så vil jeg bare ønske jer alle sammen et dejligt forårssemester.”

Stilheden i salen blev hurtigt afløst af sniksnak og tallerkenskramlen. Jeg forsøgte at ignorere larmen og lytte til de tanker, der hvirvlede lige så forvirret rundt i hovedet på mig som sneen udenfor vinduerne. Jeg kneb øjnene sammen og tvang rummet til at forsvinde. Og så slog det mig pludselig:

“Der er ingen ventilationskanaler mellem laboratorierne og østfløjen.”